

[Nordqvist.]

dette høje ting skal gribe i vores egen barm. Vi må erkende, at lovgiveren ekspederer et sted mellem 150 og 200 lovforslag om året, og det er en stor mængde. Mange af dem er uhyre indviklede, og det er ganske givet, at vi, når vi vedtager alle disse love, ikke altid er opmærksom på, at de mennesker, der sidder ude og skal administrere og fortolke lovene, ikke altid er juridisk uddannede — tværtimod, langt de fleste har jo ikke en juridisk uddannelse bag sig. Jeg synes undertiden, vi stiller vore embedsmænd, tjenestemænd, ude i kommuner og amter i en håbløs situation.

Lad mig nævne som eksempel lov om særlig indkomst. Der gik ikke ret lang tid, efter at man havde fået vænnet sig til de sidste regler, fået banket ind i hovedet, hvorledes man skulle beregne disse forfærdelige beløb, før man ændrede loven igen, og jeg ser til min skræk, at nede på vores borde ligger omdelt for et par dage siden endnu et lovforslag om ændring af denne lov om særlig indkomst.

Lad mig nævne et andet tilfælde, nemlig den socialreform, vi snart står over for at skulle føre ud i praksis. Der har allerede lydt røster fra de mennesker på socialkontorerne, der skal administrere denne lov, om, at det formentlig kommer til at knibe. Det er ganske givet, at hvis embedsmændene føler sig usikre over for det stofområde, de har, ja, så smitter det af på den behandling, de giver klienterne; klienterne får dårlige råd, de bliver irriterede. Det er selvfølgelig den gale vej at gå, og det mener jeg vi herinde bør erindre, inden vi sætter tempoet for de reformer, vi skal have igennem. Jeg tror, det er vigtigere, at de mennesker, der skal føre reformerne ud i livet, virkelig får tid til at sætte sig ind i dette stof, således at de på værdig vis kan betjene borgerne, for det er jo i sidste ende dem, det drejer sig om.

Vi kunne komme endnu et skridt ad vejen, hvis vi kunne sikre os, at kommissioner nedsat af det offentlige fungerer, når de skulle fungere. Vi har i øjeblikket eksempler på, at overtaksationskommissioner og taksationskommissioner på grund af en lønkonflikt mellem enkelte jurister og arbejdsgiveren simpelt hen har nedlagt arbejdet. Det må vi i hvert fald også kunne drøfte i udval-

get, om ikke der er en vej frem, så vi sikrer os, at når embedsmænd, om jeg så må sige, går i strejke, da har vi mulighed for at besætte disse kommissioner og overtaksationskommissioner med andre for mænd og sekretærer, som man kan pålægge at udføre dette arbejde. Det er i mine øjne en skandale at byde borgerne sådanne forhold. En borger skal formentlig affinde sig med, at det offentlige i visse tilfælde eksproprierer hans ejendom, men i mine øjne må der være sammenhæng imellem denne ekspropriation og den erstatning, borgeren skal have. Det kan ikke være rigtigt, at det offentlige bare kan sige: engang ud i fremtiden, når vi er færdige med vores lønforhandlinger, når de damer og herrer, som vi har beskikket til disse høje embeder, finder på at begynde at arbejde igen, så kan borgeren få den erstatning, han har krav på. Det er helt uanstændige forhold.

Måske burde vi også overveje — og det er formentlig heller ikke så forfærdelig dyrt — at gøre noget lignende, som man gør i Kina, hvor man sender embedsmænd og tjenestemænd ud blandt folket for at fornemme lidt af atmosfæren i det „pulveriserende“ liv. Hos os er det jo således, at man starter som 18- eller 20-årig som aspirant eller elev, måske lidt senere som kandidat, men man fortsætter — som regel i hvert fald — ad samme sti, til man går af med pension, når man er 67 eller 70, og det kan måske i sig selv give en vis afstand til de problemer, som borgerne jo som regel henvender sig til det offentlige med. Jeg tror ikke, det var nogen skade til, at vi overvejede at indlægge som et led i uddannelsen, at de, der skal betjene borgerne, på et eller andet tidspunkt i deres uddannelse fik mulighed for virkelig at leve sammen med borgerne med de vilkår, de enkelte borgere nu har.

Må jeg sige om det foreliggende forslag, at flere af punkterne forekommer mig overflødige — det har venstres ordfører også været inde på. Det gælder således punkt c, hvor forslagsstillerne skriver, at man skal søge at fastlægge omfanget af myndighedernes pligt til at forberede og fremskaffe de nødvendige oplysninger i en sag, før en afgørelse træffes. Det er jo lige ved at nærme sig til, at man insinuerer, at myndighederne virkelig ikke bestræber sig for at få en sag oplyst, inden de træffer afgørelse. Det mener jeg simpelt